

92. Väderstads kyrkogård, Göstrings hd.

Pl. XXX. Fig. 1.

Litteratur: B. 890; L. 1187; W. 167; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 734.

Runstenen angives i B. 890 finnas i »västra stigluckan», av Broocman på kyrkogården, men P. A. Sæve sökte den 1861 förgäves på Väderstads övergivna kyrkogård.

Enligt måtten i B. 890 har runstenen varit 1,77 m hög, 1,01 m bred vid foten, 56 cm i toppen tangerande övre slinglinien. Ämnet har förmodligen varit granit.

Enligt B. 890 har runstenen haft följande inskrift:

kitulfr · uk · suin rispu · stin · ponsi · ifti bruna fapur sin
 5 10 15 20 25 30 35 40

Högra slingan avslutas av ifti och dess nedre linie utgör stav åt b i bruna; sin står utom slingan t. v. om kitulfr.

Inskriftens f ha korta kännestreck, i det uti ifti blott det övre når övre slinglinien, uti kitulfr och fapur intetdera. Runan f med sådana kännestreck förekommer på Ög. 131 Heda (B. 917, L. 1193, W. 200).

Namnet kitulfr motsvarar fsv. *Götulfus* (lat.), bruna fsv. *Bruni*, *Broni*.

Översättning: Götulv och Sven reste denna sten efter Brune, sin fader.

93. Haddestad, Väderstads sn, Göstrings hd.

Pl. XXX. Fig. 2.

Litteratur: W. 165; teckning av L. C. Wiede i statens hist. museum; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 72; *Reseber.* 1881, s. 20, teckning; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra* (1880), s. 4, teckning.

Runstenen upptäcktes 1865 på Haddestads Ryttagård (f. d. Fogdegård). C. F. Nordenskjöld fann den starkt lutande mot en gärdsgård. Den blev 1895 rest nedanför en bergbacke, s.s.o. om den åkertäppa, i vilken den förut befann sig, med inskriftsidan åt den gångstig, som löper från Brunntorpet framåt Haddestads by och skiljer runstenen från gärdsgården till ovannämnda åkertäppa. Runstenen står rakt i väster från Pryssagårdens manbyggnad, vars tomt ligger bredvid den betesmark, på vilken runstenen är rest.

Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,5 m, bredden vid foten 55 cm, tangerande toppslingans nedre linie 48 cm, dess övre 43 cm. Slingans bredd är 9—10 cm.